

Arrest

nr. 184 708 van 30 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 6 april 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 februari 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 februari 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BYUMA, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Wit-Russische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 2 oktober 2014 dient de verzoekende partij een aankomstverklaring in bij de stad Oostende.

Op 12 mei 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot

het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 1 juni 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing waarbij de aanvraag van 12 mei 2015 onontvankelijk wordt verklaard en neemt hij tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 6 juli 2015 tekent de verzoekende partij beroep aan tegen deze beslissingen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Op 13 juli 2015 trekt de gemachtigde van de staatssecretaris de bovengenoemde beslissingen van 1 juni 2015 in. Bij arrest van 24 september 2015 met nummer 153 225 verwerpt de Raad het beroep.

Op 22 juli 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 12 mei 2015 onontvankelijk wordt verklaard en neemt hij tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 25 september 2015 tekent de verzoekende partij beroep aan tegen deze beslissingen bij de Raad. Op 5 oktober 2015 trekt de gemachtigde van de staatssecretaris de bovengenoemde beslissingen van 22 juli 2015 weer in. Bij arrest van 24 november 2015 met nummer 156 894 verwerpt de Raad het beroep.

Op 6 oktober 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 12 mei 2015 ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard en neemt hij tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 15 december 2015 tekent de verzoekende partij beroep aan tegen deze beslissingen bij de Raad. Op 22 december 2015 trekt de gemachtigde de bovengenoemde beslissingen van 6 oktober 2015 weer in. Bij arrest van 10 februari 2016 met nummer 161 705 verwerpt de Raad het beroep.

Op 15 februari 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 12 mei 2015 onontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard en neemt hij tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de twee bestreden beslissingen, die op 10 maart 2016 aan de verzoekende partij ter kennis worden gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

*“C.(...), L.(...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Wit-Rusland
geboren te B.(...) op 10.09.1973
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen. De aangehaalde medische elementen werden niet weerhouden door de arts-adviseur (zie medisch advies dd.11.02.2016 onder gesloten omslag in bijlage) Derhalve 1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of 2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

En:

*“De mevrouw,
Naam + voornaam: C.(...), L.(...)”*

geboortedatum: 10.09.1973

geboorteplaats: B.(...)

nationaliteit: Wit-Rusland

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9ter en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 19 en 35 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest) en van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar enig middel als volgt:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

Initieel klonk het bij de arts adviseur van verweerder alsof dat er geen vuiltje aan de lucht was, dat de aandoening kennelijk niet ernstig was en dat een verblijf in België zelfs "geen enkele meerwaarde te bieden" had (advies van arts-adviseur L.(...) – stuk 3b):

Echter, m.b.t. de onmogelijke verdere behandeling in Wit-Rusland legde verzoekster in haar verzoekschrift van 12.05.2015 nochtans een afdoende duidelijk medisch attest voor van het adjunct-hoofd, dr. O.(...) V.(...) O.(...), van het Centraal District Ziekenhuis te B.(...)(WIT-RUSLAND), waarin wordt verduidelijkt op datum van 17.02.2015 (stuk 7 – oorspronkelijk stuk 3 bij de aanvraag 9ter van 12.05.2015).

"Gezien de toxiciteit en de toedieningsmethodes van de antivirale geneesmiddelen die in Wit-Rusland beschikbaar zijn, evenals een hoge waarschijnlijkheid van een significante verslechtering van de conditie van de patiënte, is de behandelingen voor hepatitis C niet mogelijk in de Republiek van Wit-Rusland. In dit geval, gezien de vergezellende ziekten en de ernst van de gezondheidstoestand van de patiënte, evenals de slechte tolerantie voor bepaalde medicijnen, wordt de verdere behandeling van haar ziekte en rehabilitatie in Republiek Wit-Rusland niet passend beschouwd."

Na initiële intrekking van deze bestreden beslissing en het hieraan gekoppelde bestreden advies van arts-adviseur L.(...) (stuk 3d), paste verweerder aan dit medisch attest van Dr. O. O.(...) een mouw door eenvoudigweg één zinnetje aan te vullen in het advies van arts-adviseur L.(...) (stuk 4b): Kortom, de ernstige en officiële medische informatie afkomstig uit het herkomstland (waarin wordt geattesteerd door

de voorheen behandelende specialist dat verdere behandeling voor haar niet mogelijk is in Wit-Rusland) werden door verweerder volkomen buiten beschouwing gelaten onder het mom dat “de kwalificatie van de opsteller niet controleerbaar is”. Verweerder – en zijn arts-adviseur – zijn hierbij intellectueel oneerlijk in hun handelen. Medische informatie uit het buitenland is blijkbaar enkel dienstig en op zijn merites controleerbaar wanneer dit in het kraam van de Dienst Vreemdelingenzaken past, terwijl dit niet dienstig zou zijn wanneer dit het standpunt van de Dienst Vreemdelingenzaken onderuithaalt of volkomen tegenspreekt.

Zo oordeelde arts-adviseur L. L.(...) in een ander dossier omtrent een kind D.Z. (DVZ nr. 7737857) op 22 juli 2014 nog eerder: Kortom, indien arts-adviseur L.(...) (evident zonder enig ernstig/persoonlijk onderzoek van de verzoeker/patiënt in kwestie) meent de buitenlandse medische stukken te kunnen “gebruiken” om de medische opvolging in het buitenland als deskundig en afdoende te beschouwen, dan speelt de “kwalificatie van de opsteller” kennelijk geen enkele rol voor verweerder en zijn arts-adviseur (zelfs wanneer dit in het dossier van de minderjarige D.Z. slechts een slecht leesbare fax was). Wanneer daarentegen een origineel medisch attest uit het land van herkomst, met apostille en officiële vertaling naar het Nederlands, vanwege een identificeerbare specialist Dr. O.(...) V.(...) O.(...) van het Centraal District Ziekenhuis van B.(...) betreft, waarin wordt verduidelijkt dat de medische behandeling van de patiënt/vreemdeling niet mogelijk/niet beschikbaar is in het herkomstland ... dan blijkt de kwalificatie van de opsteller plots een probleem waardoor dit medisch attest geen waarde kan toegedicht worden.

Verzoekster verwees in haar verzoek tot nietigverklaring in de procedure zoals ter griffie gekend onder het rolnummer RvV 178.286 naar de website van het Centraal District Ziekenhuis van B.(...), waarbij ook voor niet Russisch sprekenden/lezende via google-translate eenvoudigweg de kwalificatie en hoedanigheid van Dr. O.(...) kan worden opgezocht. Dr. O.(...) V O.(...) is bovendien het adjunct-hoofd van Polikliniek nr. 2 van het Centraal District Ziekenhuis van B.(...). Dr. O.(...) is geen imaginaire arts, noch enig obscure onvindbare/oncontroleerbare overheidsarts (zoals de artsen-adviseurs van verweerder daarentegen wel zijn).

Aldus het handelen/oordelen van de arts-adviseur van verweerder – dewelke hierin blindelings wordt gevolgd door de Dienst Vreemdelingenzaken in haar beslissingen – is manifest deloyaal en onbillijk, hetgeen een openbare overheidsdienst – alsook een arts dewelke de eed van Hippocrates hoog dient te houden – manifest onwaardig.

Navolgend aan deze vordering tot schorsing met beroep tot nietigverklaring van 25.09.2015 zoals aanleiding gevend tot de procedure zoals ter griffie gekend onder het rolnummer RvV 178.286 ging verweerder vervolgens andermaal over tot “rechtzetting/intrekking” van de bestreden beslissing (stuk 4d).

In deze processie van Echternach werd in de 3e weigering (als onontvankelijk) het advies van arts-adviseur L.(...) als volgt geherformuleerd (stuk 5b): (...)

Kortom, het medisch advies van Dr. O.(...) V.(...) O.(...) van het Centraal District Ziekenhuis van B.(...) dd. 17.02.2015 zou nu mede in overweging zijn genomen ... doch tot geen enkele ander visie van adviseur L.(...) leiden. Immers is dit advies een copy-past van de vorige 2 standpunten, zij het dat nu enkel “en 17.02.2015” werd toegevoegd bij de oplistijng van de medische attesten dewelke zagezegd in overweging werden genomen.

Het was verzoekster en haar echtgenoot (alsook haar behandelende arts-specialist in het AZ Sint-Jan alsook haar behandelende huisarts) een raadsel de arts-adviseur van verweerder kon blijven stellen dat het prima facie (immers KENNELIJK) geen ernstige medische aandoening is waar verzoekster aan lijdt terwijl “behandeling in België geen meerwaarde te bieden heeft” ?!

Om die reden werd per aangetekend schrijven van 15.12.2015 voor de 3e maal beroep aangetekend ... hetgeen voor de 3e maal leidde tot een intrekking van de bestreden beslissingen door verweerder (stuk 5d).

Plots is de medische aandoening van verweester nu toch ernstig in de zin van artikel 9ter Vw. (“(...) aandoeningen waarvoor medische behandeling en opvolging nodig is.” – stuk 1b) zodat de aanvraag van 12.05.2015 wél ontvankelijk is, doch deze aanvraag zou volgens verweerder ditmaal ongegrond zijn (stuk 1a).

De reden voor deze ongegrondheidsbeslissing valt te lezen in het medisch advies van de arts-adviseur van verweerder dd. 11.02.2016 (stuk 1b): de noodzakelijke medische zorg/ behandeling en opvolging (over deze noodzaak kan op heden alvast geen discussie meer bestaan) zou volgens de arts-adviseur beschikbaar én toegankelijk zijn in Wit-Rusland.

De arts-adviseur lijdt dit af uit MedCOI-informatie van 24.06.2014 waaruit blijkt dat er gastro-enterologen en pneumologen beschikbaar zijn in Wit-Rusland (stuk 1b). Noch min, noch meer.

Bij dit individueel onderzoek inzake beschikbaarheid en toegankelijkheid vraagt verzoekster zich af hoe verweerder deze conclusie meent te rijmen met het glashelder medisch attest van Dr. O.(...) dd. 17.02.2015 (aldus zelfs van recentere datum) waarin dit adjunct-hoofd van het Centraal District Ziekenhuis te BORISOV (WIT-RUSLAND) ontegensprekelijk verduidelijkt (stuk 7 – oorspronkelijk stuk 3 in verzoek 9ter):

“Gezien de toxiciteit en de toedieningsmethodes van de antivirale geneesmiddelen die in Wit-Rusland beschikbaar zijn, evenals een hoge waarschijnlijkheid van een significante verslechtering van de conditie van de patiënte, is de behandelingen voor hepatitis C niet mogelijk in de Republiek van Wit-Rusland.

In dit geval, gezien de vergezellende ziekten en de ernst van de gezondheidstoestand van de patiënte, evenals de slechte tolerantie voor bepaalde medicijnen, wordt de verdere behandeling van haar ziekte en rehabilitatie in Republiek Wit-Rusland niet passend beschouwd.”

Zonder enige duiding hieromtrent – terwijl dit medisch attest van Dr. B.(...) alreeds tot 4 maal toe werd overgemaakt aan verweerder (bij initieel verzoek 9ter + in de 3 navolgende beroepen RvV) – meent de arts-adviseur op grond van MedCOI informatie uit 2014 dat voor verzoeksters specifieke individuele situatie wél een behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Wit-Rusland.

Kortom, de arts-adviseur van verweerder (ten overvloede: dewelke verzoekster nog nooit ofte nimmers persoonlijk onderzocht heeft) stelt in haar 4e poging tot weigering zonder enige motivatie of duiding ter zake, lijnrecht ingaand tegen een origineel medisch attest uit het land van herkomst attesterend inzake de individuele medische onbeschikbaarheid van de noodzakelijke zorg voor verzoekster in concreto, dat de behandeling in Wit-Rusland wél beschikbaar en toegankelijk is.

Dit valt voor elk normaal redelijk weldenkend mens niet te begrijpen.

In het licht van dit duidelijk en recent (o.a. recenter dan de MedCOI informatie van verweerders arts-adviseur uit 2014) standpunt van de behandelende specialist in Wit-Rusland, komt de stelling van de arts-adviseur (dewelke verzoekster nooit van ver of dicht onderzocht heeft om diens volkomen tegenovergestelde standpunt te controleren) dan ook manifest onredelijk, onbegrijpelijk minstens zeer onzorgvuldig voor:

“Wanneer de ambtenaar-geneesheer een ander oordeel is toegedaan dan hetgeen door een behandelende geneesheer-specialist wordt geattesteerd, dienen de motieven waarop de ambtenaar-geneesheer zich baseert om tot een andersluidend oordeel te komen, des te concreter en pertinenter te zijn. Dergelijk andersluidend oordeel van een met een adviserende functie beklede arts impliceert dan immers dat hij besluit dat de beoordeling van de gespecialiseerde arts onjuist is, wat betekent dat hij van oordeel is dat deze gespecialiseerde arts zich vergiste, een medische problematiek overdreef of een tegenaangewezen behandeling heeft voorgeschreven in de door hem opgestelde medische attesten.”
(RvV 121.375 van 24 maart 2014, T.Vreemd. 2014, p. 336)

Uit de voorgelegde medische attesten mag afdoende duidelijk blijken hoe verzoekster n.a.v. haar algemene verzwakte situatie o.a. ten gevolge van haar Colitis Ulcerosa steeds maar te kampen heeft met ernstige “vergezellende ziekten” dewelke niet langer degelijk kunnen behandeld worden in Wit-Rusland gezien de slechte tolerantie van verzoekster voor de ginds beschikbare medicijnen.

In de wetenschap hiervan, dat zelfs hospitalisatie nodig is en blijft om deze “vergezellende ziekten” terug onder controle te krijgen ... terwijl de behandelende arts-specialist hieromtrent attesteert op 17.02.2015 dat gezien de ernst van deze “vergezellende ziekten en de ernst van de gezondheidstoestand van de patiënte, evenals de slechte tolerantie voor bepaalde medicijnen, de verdere behandeling van haar ziekte en rehabilitatie in de Republiek Wit-Rusland niet passend wordt beschouwd” (stuk 7) komt het volkomen absurd en onbegrijpelijk voor in de ogen van verzoekster dat de arts-adviseur eenvoudigweg zonder meer poneert dat er wel een beschikbare en toegankelijke zorg voor verzoekster bestaan in haar land van herkomst.

De arts-adviseur (niet-specialist) mag er een ander gedacht op nahouden dan het team van behandelende artsen-specialisten van de patiënt in kwestie, doch men dient minstens redelijk te blijven en op een begrijpelijke wijze te motiveren waarom men een lijnrecht tegenovergesteld standpunt

inneemt, hiermee de medische aandoening volkomen minimaliserend... in casu zelfs afdoend als zonder enige meerwaarde voor de patiënte...?!

Uit het artikel in Knack van 20 mei 2015 kan worden afgeleid dat de arts-adviseur van verweerder op heden nog steeds zeer slaafs gevolg geeft aan de mondelinge instructie dat negatief geadviseerd dient te worden wanneer de verzoekende vreemdeling mits de voorgelegde aandoening niet "doodgaat binnen de drie maanden". In die zin klapt ex-arts-adviseur van DVZ Dr. M.(...) I.(...) uit de biecht:

"Eenieder wiens fysieke of psychische integriteit in gevaar is en in zijn land van herkomst geen aanspraak op adequate behandeling dreigt te kunnen maken [quod in casu: stuk 4.4], kan verblijf aanvragen. Maar de DVZ is 9ter zo restrictief gaan interpreteren, dat wij als raadgevende artsen haast alleen nog maar negatieve adviezen konden geven. Gevaar voor fysieke of psychische integriteit werd vertaald als 'een directe levensbedreigende ziekte'. Als wij dan vroegen wat dat precies inhield, luidde het antwoord: doodgaan binnen de drie maanden. Dat waren natuurlijk geen schriftelijke beleidsregels, maar dat is ons in vergadering uitdrukkelijk zo meegedeeld."

(KNACK 20 mei 2015, p. 47 – <http://www.hivverenigingbelgie.be/node/1560>)

Verzoekster toont mits daadkrachtige bewijsstukken aan te leiden aan meervoudige ernstige medische aandoeningen, waarvan zij bovendien kan aantonen dat noodzakelijke behandeling haar niet langer dienstig mogelijk is in Wit-Rusland (stuk 7), terwijl zij zonder behandeling riskeert aangetast te worden in haar fysieke integriteit of minstens in een onmenselijke of vernederende situatie terecht te komen.

Indien verweerder (via diens arts-adviseur) een lijnrecht tegenovergestelde mening is toegedaan, volkomen afwijkend van de duidelijke medische informatie zoals gevoegd bij het verzoekschrift 9ter Vw., mag in het licht van de motivatie- en zorgvuldigheidsplicht minstens verwacht worden dat verweerder uitlegt waarom haar mening inzake beschikbaarheid zou moeten primeren op deze van een diensthoofd uit een Wit-Russisch ziekenhuis alwaar verzoekster in het verleden in concreto werd onderzocht en behandeld zonder gunstig te bekomen resultaat.

Een onderzoek n.a.v. een verzoek tot verblijfsmachtiging om medische redenen (art. 9ter Vw.) dient nog steeds een individueel onderzoek van verweerder (en diens arts-adviseur) IN CONCRETO uit te maken, waarbij verweerder zich niet mag wegsteken achter algemene stellingen IN ABSTRACTO (i.c. beschikbaarheid van gastro-enteroloog en pneumoloog). Indien in concreto wordt aangetoond dat verzoekster een complexe samengestelde medische problematiek heeft, waarbij zij een intolerantie voor de beschikbare medicijnen in Wit-Rusland heeft, waardoor niet langer nuttig de veelvuldige opportunistische infecties kunnen worden bestreden, kan verweerder zich niet dienstig ervan af maken door de algemene stelling dat de medische specialismen gastro-enterologie en pneumologie bestaan in Wit-Rusland...!?!)

De verbreking van de bestreden samengestelde beslissing dringt zich dan ook ten stelligste op.

** * **

Ook de verbreking van het mede op 10.06.2015 ter kennis gestelde bevel om het grondgebied te verlaten dringt zich op (stuk 1c).

Niet alleen beweest verzoekster in haar verzoek 9ter van 12.05.2015 de noodzakelijke medische opvolging niet te kunnen verkrijgen in Wit-Rusland (stuk 3 bij verzoek 9ter Vw.), dit bevel om het grondgebied te verlaten motiveert op geen enkele wijze omtrent de medische noch de familiale situatie van verzoekster.

Overeenkomstig artikel 74/13 houdt verweerder bij het nemen van een BGV rekening met enerzijds het gezins- en familieleven van de vreemdeling alsook anderzijds met de gezondheidstoestand van de vreemdeling.

Dit is hoegenaamd niet het geval in casu.

Het mede bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, zoals gekoppeld aan de onontvankelijkheidsbeslissing 9ter, samen ter kennis gesteld op 10.06.2015 motiveert enkel en alleenlijk:

Noch min, noch meer.

Op geen enkele wijze toont verweerder aan rekening te hebben gehouden met het gegeven dat verzoekster is gehuwd met de heer A.(...) V.(...), met wie zij samenwoont te (...) (stuk 5a t.e.m. 5c in de eerdere procedure met rolnr. RvV 174.641).

Haar verzoekschrift 9ter van 12.05.2015 vangt nochtans aan met als eerste zin "Verzoekster is afkomstig uit WIT-RUSLAND en is gehuwd te B.(...) (WIT-RUSLAND) met de heer A.(...) K.(...) erkend vluchteling van Wit-Russische origine" terwijl zij ook als gehuwd staan ingeschreven in het bevolkingsregister. Verweerder kan aldus alvast niet poneren hiervan niet op de hoogte te zijn geweest en hier alsdan geen rekening mee te hebben moeten houden.

Het is minstens voor geen enkele discussie vatbaar dat het huwelijk van verzoekster en haar echtgenoot A.(...) K.(...) onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt.

Art. 8 EVRM vormt geen absolute bescherming van het privé- en familieleven, doch bij afwijking van artikel 8 EVRM dient de afwijking wel degelijk in verhouding te staan met het nagestreefde doel (evenredigheidsbeginsel).

Art. 8 EVRM maakt immers een fundamenteel mensenrecht uit, waarvan slechts beperkt kan van worden afgeweken. Hiertoe stelt artikel 8, lid 2 EVRM:

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Bij een vermeende schending van artikel 8 EVRM dient de Raad te onderzoeken of:

- de inmenging van de overheid in het gezinsleven is voorzien in de wet ;
- de inmenging van de overheid in het gezinsleven een legitiem doel dient ;
- de inmenging van de overheid in het gezinsleven noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Er dient benadrukt dat deze afwegingen telkenmale specifiek op de concrete casus dienen toegepast te worden, waarbij telkenmale gemotiveerd dient te worden waarom de bewuste inbreuk op artikel 8 EVRM al dan niet noodzakelijk is in een democratische samenleving.

De bestreden weigeringsbeslissing vormt een inbreuk op artikel 8 EVRM aangezien geen enkele reden "in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn of de bescherming van de openbare orde, gezondheid of goede zeden" aanwezig is om deze (disproportionele) aantasting van het beschermd gezinsleven van verzoekster te rechtvaardigen;

Minstens mag op geen enkele wijze blijken dat verweerder een ernstige individuele toets heeft gemaakt vooraleer een bevel om het grondgebied te verlaten mede af te leveren aan verzoekster op 10 juni 2015.

"In elk geval kan het bestuur nadien ter verdediging niet alsnog elementen aanvoeren die niet in de bestreden beslissing werden vermeld. In die zin draagt de overheid het risico. Zijn er hogere belangen in het spel, dan kan ze best zorgen voor een afdoende motivering, op straffe van onwettigheid van haar beslissing."

(V. VEREECKE, 'Een ruimer wettigheidstoezicht op vrijheidsberoving van vreemdelingen', in T.Vreemd. 2013, p. 327, noot 81).

Geen BGV mag worden afgeleverd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen die directe werking hebben, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM) (zie o.a. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948 en RvV 27 december 2013, nr. 116.432).

"Het feit dat de verweerder in uitvoering van de Vreemdelingenwet in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van bepalingen van het EVRM."

(RvV nr. 116.432 van 27 december 2013)

"Er mag geen bevel om het grondgebied te verlaten worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cfr. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet."

(RvV 4 februari 2013, nr. 96.569)

Ook op dit punt dringt de verbreking van de bestreden beslissing zich aldus op.”

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het enig middel van de verzoekende partij:

“Verweerder merkt op dat de verzoekende partij weinig belang kan doen laten gelden bij de door haar geuite kritiek. Immers moet worden opgemerkt dat voormelde beslissingen allen werden ingetrokken. Het loutere feit dat de verzoekende partij meerdere intrekkingsbeslissingen heeft genomen, waarna telkens een nieuwe beslissing werd uitgebracht, betekent evident niet dat de thans bestreden beslissing zou behept zijn met een onwettigheid.

Verzoekende partij vervolgt dat er thans nog steeds een onzorgvuldige beslissing werd genomen. Concreet meent de verzoekende partij dat het document van de behandelende arts dat lijnrecht tegenover MEDCOI informatie staat, zonder meer ter zijde zou zijn geschoven.

Verweerder laat voorts gelden dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van art. 9ter Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“(…)”

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt duidelijk dat de gezondheidsproblemen die werden aangehaald door verzoekende partij geen actuele aandoeningen uitmaken die een reëel risico inhouden voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling en dit gelet op het gegeven dat er in Wit-Rusland behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk is, terwijl verzoekende partij ook kan reizen naar dit land.

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt duidelijk dat daarbij rekening werd gehouden met de medische verslagen die de verzoekende partij heeft voorgelegd, terwijl de arts-adviseur ook verwijst naar de verschillende door hem geraadpleegde bronnen, die ofwel online consulteerbaar zijn, ofwel kunnen worden nagegaan in het administratief dossier.

Gelet op het feit dat de arts-adviseur adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar Wit Rusland, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging om het advies van de arts-adviseur te volgen.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de arts-adviseur noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

De verzoekende partij levert in haar inleidend verzoekschrift uitgebreid kritiek op het onderzoek dat door de arts-adviseur gevoerd werd naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen en opvolging in het land van herkomst.

Uit de omstandige adviezen van de arts-adviseur blijkt aldus dat na gedegen onderzoek is vastgesteld dat de voor de verzoekende partij noodzakelijke behandeling en opvolging beschikbaar is in het land van herkomst. In zoverre de verzoekende partij in haar inleidend verzoekschrift aldus aanvoert dat de beschikbaarheid van de (levensnoodzakelijke) medische zorgen niet zou aangetoond worden, kan enkel vastgesteld worden dat de kritiek van de verzoekende partij grondslag mist.

Het loutere feit dat de verzoekende partij een andere mening is toegedaan dan de arts-adviseur, volstaat uiteraard niet om afbreuk te doen aan de motivering van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij levert kritiek op het feit dat door de arts-adviseur werd gesteld dat verdere opvolging en behandeling beschikbaar is in Wit-Rusland, terwijl de verzoekende partij een document voorlegt waaruit zou blijken dat de nodige medische zorgen niet toegankelijk en beschikbaar zijn.

Verweerder merkt dienaangaande op dat de arts-adviseur zich steunt op informatie afkomstig uit de MEDCOI databank.

Het Med-COI project is een project rond uitwisselen van bestaande informatie, beste praktijkvoering en ontwikkelen van een gemeenschappelijke aanpak in het verzamelen en gebruik van medische COI (country of origin information); het MedCOI- project is gebaseerd op een initiatief van de Nederlandse

Immigratie- en Naturalisatiedienst, Bureau Medische Advisering, telt 17 partners (16 Europese landen en het International Centre for Migration Policy Development) en wordt gefinancierd door het European Refugee Fund).

Deze dokters, die gegarandeerd anoniem blijven, werden gevonden door bemiddeling van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken en zijn ambassades overzee. Zij werden vervolgens contractueel aangenomen door de Medische Adviesdienst van het Nederlandse Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties (IND). Deze dokters bezorgen de informatie over de beschikbaarheid van behandelingen in de landen waar ze actief zijn.

Verweerder benadrukt dat voormelde informatie steeds accuraat en waarheidsgetrouw is.

Het loutere feit dat de verzoekende partij een document voorlegt uitgaande van een adjunct-hoofd betekent uiteraard niet dat de informatie van de MEDCOI databank incorrect zou zijn.

Er stelt zich overigens de vraag in welke mate een adjunct-hoofd van een plaatselijk ziekenhuis bevoegd is (en voldoende kennis heeft van de situatie in Wit-Rusland) om neer te schrijven dat er geen medicatie beschikbaar is om de medische aandoening van de verzoekende partij te behandelen.

Het is hierbij geenszins onredelijk, noch getuigt dit van een onzorgvuldig onderzoek dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging zich in het kader van het onderzoek naar de toegankelijkheid en beschikbaarheid van de medische zorgen uitsluitend steunt op de informatie afkomstig uit de MEDCOI databank.

Verzoekende verwijst daarnaast nog naar de graad van ernst van de medische aandoening.

In antwoord op de verzoekende partij haar beschouwingen, laat verweerder gelden dat de kritiek van de verzoekende partij kennelijk gestoeld is op een verkeerde lezing van het gedegen advies van de arts-adviseur. Nergens wordt door de arts-adviseur immers beweerd dat de aandoening van het minderjarige kind van de verzoekende partij niet ernstig zou zijn.

Het loutere feit dat een bepaalde aandoening ernstig is, volstaat echter niet om tot verblijf in het Rijk te worden toegelaten.

Geheel in overeenstemming met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd door de arts-adviseur in de conclusie slechts vastgesteld dat de aandoening van het minderjarige kind van de verzoekende partij geen risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, dan wel op een onmenselijke of vernederende behandeling, gelet op het feit dat een adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Verweerder verduidelijkt dat de arts-adviseur in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet belast is met een specifieke wettelijke opdracht in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Inderdaad heeft de arts-adviseur in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet én artikel 3 EVRM (zie infra) een specifieke controletaak, die uiteraard volledig losstaat van de genezende taak van de behandelende arts van de betrokken vreemdeling.

De arts-adviseur is in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ook niet gehouden na te gaan of de verzoekende vreemdeling in het land van herkomst alle zorgen kan krijgen, dewelke in België verstrekt worden. Het enige criterium dat dient gehanteerd te worden is of er sprake is van een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit, dan wel voor een onmenselijke of vernederende behandeling, doordat er in het land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is.

In zoverre de verzoekende partij meent af te leiden uit een artikel van de KNACK dat alle aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zonder meer negatief worden afgesloten en dat er een hoge graad van ernst wordt weerhouden.

Dergelijke algemeen persartikel toont geenszins aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging een verkeerde toepassing zou hebben gemaakt van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Terwijl andermaal moet worden benadrukt dat de arts-adviseur de graad van ernst erkent, en hierna een onderzoek heeft gevoerd naar de toegankelijkheid en beschikbaarheid van de medische zorgen.

De verzoekende partij haar kritiek kan niet aangenomen worden.

Verzoekende partij meent tot slot dat het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) een schending tweewegbrengt van artikel 8 EVRM.

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

De verzoekende partij verwijst naar haar partner, doch faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast. Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

"(...)."

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Verzoekende partij toont niet aan dat het haar onmogelijk is om tijdelijk het Belgisch grondgebied te verlaten teneinde zich in regel te stellen met de Belgische verblijfswetgeving.

Het staat verzoekende partij vrij vanuit het herkomstland de nodige stappen te ondernemen om een verblijfsrecht in België te verkrijgen. Verzoekende partij toont niet anders aan.

Evenmin toont zij aan dat de beweerde partner haar niet zou kunnen bezoeken in het herkomstland of een ander land, noch dat verzoekende partij de partner desgevallend in België bezoekt, mits het vervullen van de vereiste binnenkomstvoorwaarden. De gemachtigde van de staatssecretaris motiveert terecht in die zin in de bestreden beslissing.

Verweerder wijst erop dat moderne communicatiemiddelen verzoekende partij in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar beweerde partner en het voorgehouden gezinsleven met hem verder te onderhouden. (zie naar analogie R.v.V. nr. 106.307 dd. 03.07.2013).

(...)

Verzoekende partij toont alleszins niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen of verder te zetten in haar land van herkomst of elders. Er blijkt derhalve hoe dan ook niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij of dat op de gemachtigde van de staatssecretaris enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoekende partij toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied.

Daarenboven blijkt uit het administratief dossier dat verzoekende partij enige tijd illegaal in België verblijft;

Ook om die reden kan geen positieve verplichting in hoofde van de Belgische Staat worden weerhouden.

Zie ook: (...)

Een belangrijke overweging is of het gezinsleven werd gesticht op een moment dat de betrokken personen zich ervan bewust waren dat de immigratiestatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het familieleven in het gastland vanaf de aanvang ervan precair is. In dat geval kan de verwijdering van de illegale vreemdeling enkel in uitzonderlijke omstandigheden onverenigbaar zijn met artikel 8 EVRM. (EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70, zie ook EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, §70; eigen onderlijning)

Zie in die zin:

“In casu blijkt dat het familieleven waarop de verzoeker zich beroept niet bestond in het land van herkomst, Ecuador. De verzoeker heeft zijn gezinsleven dan ook in België gevormd op een moment waarvan hij wist of toch behoorde te weten dat zijn verblijfssituatie onzeker was gezien hij slechts over een voorwaardelijk en tijdelijk verblijfsrecht beschikte dat overigens een einde nam in april 2012 (het tijdelijk verblijfsrecht nam toen een einde en de aanvraag tot verlenging werd afgewezen).” (R.v.V. nr. 125.119 dd. 30.05.2014)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar beweerde partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.1.3. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Onderzoek naar de schending van de materiële motiveringsplicht vergt *in casu* onderzoek naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, daar de bestreden beslissing op deze bepaling is gestoeld en de verzoekende partij hiervan eveneens de schending aanvoert.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door *“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”*

Deze laatste bepaling houdt duidelijk verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. De duidelijke bewoordingen van artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, waarin de verschillende mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat indien er geen reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, er dan ook geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.961, RvS 28 november 2013, nr. 225.632 en nr. 225.633 en RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778). Het gaat om verschillende hypothesen waarvan de laatste los staat van en verder gaat dan de voorziene hypothesen inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit die de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM (cf. RvS 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633 en RvS, nr. 226.651 van 29 januari 2014) omvatten en de zogenaamde hoge drempel bepaald door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), die zich *in se* beperkt tot de gevallen waarin de aandoening een risico inhoudt voor het leven gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.

Concreet houdt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling waarbij er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS, nrs. 229.072 en 229.073 van 5 november 2014).

Bij arrest met nummer 228.778 van 16 oktober 2014 heeft de Raad van State toegelicht waarom het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet als een op zichzelf staand artikel moet worden opgevat, louter met verwijzing naar het intern recht en niet ten opzichte van een regel van afgeleid Europees recht, meer bepaald artikel 3 van het EVRM. Het arrest wijst op de klaarblijkelijke wens van de wetgever om die mogelijkheid om een machtiging tot verblijf te krijgen alleen voor ernstig zieke vreemdelingen te laten gelden.

De Raad van State verduidelijkt dat in twee gevallen een dergelijke machtiging tot verblijf kan worden toegekend:

- enerzijds wanneer een ziekte een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de persoon - in welk geval zelfs niet overwogen wordt de vreemdeling te verwijderen - en
- anderzijds wanneer de ziekte weliswaar ernstig is maar niet *a priori* uitsluit dat de vreemdeling naar zijn land van herkomst wordt teruggeleid, terwijl er, doordat er in dat land geen adequate behandeling voorhanden is, een reëel gevaar bestaat dat de zieke een onmenselijke of vernederende behandeling moet ondergaan.

Tevens wordt er in voornoemd arrest op gewezen dat, sinds de wet van 8 januari 2012, de aanvraag tot verblijf niet-ontvankelijk kan worden verklaard indien de aangevoerde ziekte kennelijk niet ernstig is in de zin van de twee voornoemde gevallen, ongeacht of in het land van herkomst toegankelijke zorgverlening bestaat.

Voorts volgt uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ook dat het advies van de ambtenaar-geneesheer, waarin deze vaststelt dat de ziekte niet beantwoordt aan een ziekte, zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, van de Vreemdelingenwet, beslissend is voor het ongegrond verklaren van de betreffende aanvraag om machtiging tot verblijf.

Indien zou blijken dat aan het advies van de ambtenaar-geneesheer een motiveringsgebrek kleeft en de aanvraag ongegrond wordt verklaard op basis van dit advies, dan zal het motiveringsgebrek in dit advies bijgevolg noodzakelijkerwijze leiden tot de vernietiging van de beslissing tot ongegrondheid van de verblijfsaanvraag. De stelling van de verwerende partij in de nota met opmerkingen dat het niet kennelijk onredelijk is om het advies van de ambtenaar-geneesheer te volgen, kan de eventuele onwettigheid van de beslissing dan ook niet opheffen. Het is de verzoekende partij immers toegelaten om de onwettigheden, die aan dit advies kleven, aan te voeren tegen de uiteindelijk door de gemachtigde van

de staatssecretaris genomen beslissing waarbij de verblijfsaanvraag als ongegrond wordt geweigerd (cf. RvS 13 oktober 2006, nr. 163.590; RvS 5 juli 2007, nr. 173.201; RvS 28 juni 2011, nr. 214.213).

In de bestreden beslissing wordt inzake de gezondheidstoestand van de verzoekende partij naar het advies van de ambtenaar-geneesheer van 11 februari 2016 verwezen, dat luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag voor medische evaluatie van de gezondheidstoestand aangehaald door genoemde persoon in het kader van de vraag om machtiging tot of verlenging van verblijf» bij onze diensten ingediend op 12/5/2015.

Verwijzend naar uw vraag voor advies heb ik gebruik gemaakt van de volgende door u meegezonden medische stukken:

- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 6/4/2015 van dr. S.(...) blijkt dat betrokkene lijdt aan malnutritie en chronische diarree» Zij heeft een stoma (colectomie gebeurde in haar thuisland met aanleg van ileostoma d.d. 11/11/1997). Ook is er sprake van emfyseem. Er is een korte opname geweest voor bijvoeding op 1/4/2015.*
- 23/3/2015: protocol van CT thorax en abdomen + protocol bloedanalyse,*
- Vertaald attest van het centraal districtziekenhuis van B.(...) waarin de evolutie doorheen de jaren wordt beschreven van de behandeling van de niet-specifieke colitis ulcerosa tussen 11/11/1997 en 17/2/2015. Er wordt nog een reeks symptomen en aandoeningen opgesomd doch zonder uitgebreide aantoonbare specialistische verslaggeving.*
- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 1/10/2015 van dr. S.(...) blijkt dat betrokkene lijdt aan de ziekte van Crohn, myocarddystrofie, bronchiëctasie, hepatitis C, dystrofie van de rechter nier, GERD (gastro-esophageal reflux disease) en pelvische en perineale abcessen.*
- 25/9/2015: protocol van CT-scan abdomen. Globaal beeld status quo in vergelijking met toestand van 23/3/2015.*
- 21/4/2015: protocol van MRI klein bekken.*
- 8/4/2015: protocol van slokdarm maag duodenum transit*
- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 27/7/2015 van dr. G.(...) blijkt dat betrokkene lijdt aan supraleatorische pathologie in het kleine bekken met suprapubisch presacraal abces en ovariumcysten. Tevens worden bronchiëctasieën vermeld.*
- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 20/10/2015 van dr. D.(...) blijkt dat betrokkene getransfereerd werd vanuit de dienst maag/darmziekten op 21/9/2015 voor heelkundige behandeling van de resterende anorectale stomp met recidiverende pelvische infecties.*
- Verwijzend naar het medisch attest d.d. 15/11/2015 van dr. D.(...) blijkt dat betrokkene opgenomen werd op de spoedgevallen op 13/11/2015 wegens periumbilicale pijn en koorts. Intraveneuze antibioticatherapie werd gestart en patiënte kon het ziekenhuis verlaten op 17/11/2015.*

Analyse van dit dossier leert dat betrokkene, een 42-jarige vrouw uit Wit-Rusland lijdt aan bronchiëctasieën, gastroesophageal reflux disease, rectocolitis ulcerohemorragica (ziekte van Crohn). Dit zijn de aandoeningen waarvoor medische behandeling en opvolging nodig is. Voor de andere aangehaalde klachten is momenteel geen behandeling ingesteld.

Samenvattend is er dus nood aan de volgende medische behandeling en opvolging: Pneumiooog en gastro-enteroloog.

De vraag stelt zich in hoeverre dit mogelijk is in Wit-Rusland, het land van herkomst.

Wat betreft de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in Wit-Rusland (info wordt toegevoegd aan het administratief dossier)

Verwijzend naar de Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank dié niet-publiek is MI: aanvraag Medcoi van 24/6/2014 met het unieke referentienummer BMA 5455: hieruit blijkt dat er gastro-enterologen beschikbaar zijn.

Verwijzend naar de Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank die niet-publiek is: aanvraag Medcoi met het unieke referentienummer BMA 5321: hieruit blijkt dat pneumologen beschikbaar zijn.

Hieruit blijkt dat verdere opvolging en behandeling beschikbaar is in Wit-Rusland.

Reizen met deze pathologie behoort tot de mogelijkheden.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen medische noodzaak tot mantelzorg.

Bijgevolg is er geen medisch bezwaar in verband met een terugkeer naar het land van herkomst.

Uit het toegankelijkheidsonderzoek OP 10/2/2016 blijkt het volgende:

Allereerst kan een verblijfstitel niet enkel op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen afgegeven worden. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat de kosteloosheid van de medische behandeling geenszins een vereiste is en dat zelfs al zou er een aanzienlijke kost zijn voor verzoekers, zulks er geenszins toe leidt dat dit strijdig zou zijn met artikel 3 E.V.R.M. (zie arrest nr. 26.565/05 van 27 mei 2008 van het EHRM, de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk.). Aangaande de kosten van de medische zorgen oordeelde het EHRM eerder al als volgt: "(...) Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. (...) Rekening houdende met de rechtspraak van het EHRM kunnen verzoekers met het argument dat de medische zorgen in de praktijk niet gratis zijn, geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk maken.(.../(Arrest RW nr. 81574 van 23 mei 2012).

Wit-Rusland kent een systeem van sociale zekerheid en sociale ondersteuning. Er is een pensioensregeling en werkloosheidsuitkering. Er zijn ook financiële tegemoetkomingen voor personen die niet in aanmerking komen voor het gewone pensioenstelsel¹. Het gezondheidszorgsysteem in Wit-Rusland wordt grotendeels gefinancierd door de overheid met het geld van de algemene belastingen, daarnaast is er ook een percentage eigen bijdrage door de patiënten. Omdat het systeem voornamelijk door de staat wordt gefinancierd, dienen er geen bijdragen betaald te worden voor medische prestaties in medische centra van de overheid. Enkel medicatie en private diensten, zoals tandzorg, dienen zelf betaald te worden. In praktijk betekent dit dat alle eerstelijnszorg en meer gespecialiseerde zorg met diagnoses, behandelingen door de overheid betaald wordt. Ook spoedzorg, sommige langdurige zorg voor ouderen en alle langdurige zorg voor personen met mentale problemen zijn gratis.² Er dient wel betaald te worden voor de aanschaf van medicatie in de ambulante zorg. Verschillende groepen van mensen komen wél in aanmerking voor kortingen zoals voor chronische aandoeningen (astma, diabetes, kanker, ...).³ Doch, hierover zijn geen uniforme regels uitgevaardigd dus de situatie kan verschillen. Wanneer er toch betaald moet worden voor medicatie in de eerstelijnszorg, laten sommige patiënten zich doorverwijzen naar een ziekenhuis waar de medicatie wel gratis is⁴. Medicatie kan gekocht worden bij overheidsapothekers of private apothekers. De apothekers van de overheid kunnen medicatie verkopen aan gereduceerde prijzen en mogen ook psychotrope medicatie verkopen. Private apothekers mogen dit niet⁵.

Wat betreft de toegankelijkheid van deze medicatie dient nogmaals verwezen te worden naar de rechtspraak van het EHRM waaruit heel duidelijk blijkt dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden door de betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het E.V.R.M. (Arrest RW nr, 81574 van 23 mei 2012)

Betrokkene legt geen bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor en bovendien zijn er geen elementen in het dossier de erop wijzen dat betrokkene geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in het land van oorsprong. Niets laat derhalve toe te concluderen dat zij niet zou kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Overigens lijkt het ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Wit-Rusland- het land waar zij tenslotte 40 jaar verbleef- geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar/ of voor (tijdelijke) financiële hulp.

Concluderend kan gesteld worden dat de nodige zorgen toegankelijk zijn in Wit-Rusland.

Conclusie:

Uit het voorgelegd medisch dossier mag niet blijken dat betrokkene op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of een reëel risico vormt op een onmenselijke óf vernederende behandeling, aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland Wit-Rusland.

Vanuit medisch standpunt is er dan ook geen bewaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

Uit dit advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat hij de aandoeningen van de verzoekende partij niet betwist en dus stelt dat zij lijdt aan bronchiëcstatieën, aan gastroesophageal reflux disease en aan rectocolitis ulcerohemorrhagica (ziekte van Crohn). De ambtenaar-geneesheer stelt wel dat voor de overige aangehaalde klachten momenteel geen behandeling is ingesteld, maar aanvaardt dus wel dat voor de genoemde aandoeningen een medische behandeling noodzakelijk is. Hij stelt dat de verzoekende partij in staat is om te reizen en dat er geen medische noodzaak blijkt tot mantelzorg. Door deze vaststelling dient de ambtenaar-geneesheer een verder onderzoek te voeren naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische behandeling en opvolging in het land van herkomst, *in casu* Wit-Rusland. De ambtenaar-geneesheer stelt vast dat de verzoekende partij opgevolgd dient te worden door een gastro-enteroloog en een pneumoloog. Uit zijn bevindingen blijkt dat deze specialisten beschikbaar zijn in Wit-Rusland. Verder wordt in het advies gesteld dat de behandeling eveneens toegankelijk is, gelet op het systeem van sociale zekerheid en sociale ondersteuning dat bestaat in Wit-Rusland. Bovendien wijst de ambtenaar-geneesheer er op dat de verzoekende partij geen bewijs van arbeidsongeschiktheid heeft neergelegd en dus in principe zelf kan instaan voor de kosten van haar medische behandeling. Minstens kan zij tijdelijk opgevangen of geholpen worden door haar familie, vrienden of kennissen in Wit-Rusland, waar zij toch 40 jaar heeft verbleven.

De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift dat het beschikbaarheidsonderzoek van de ambtenaar-geneesheer kennelijk onredelijk en onvolledig is. Zij stelt immers dat er een noodzaak bestaat voor een individueel onderzoek, daar zij een complexe samengestelde problematiek heeft, waarbij zij een intolerantie heeft voor de beschikbare medicijnen in Wit-Rusland, waardoor niet langer nuttig de veelvuldige opportunistische infecties kunnen worden bestreden. Zij stelt dan ook dat de ambtenaar-geneesheer niet louter kan stellen dat er geen reël risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling in Wit-Rusland omdat aldaar gastro-enterologen en pneumologen beschikbaar zijn.

De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 9ter, §1, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat de medische appreciatie van een aanvraag tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet enkel gebeurt door een ambtenaar-geneesheer (zie in die zin ook de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen waarbij artikel 9ter in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2478/001, 35*): “*De appreciatie van de bovenvermelde elementen wordt overgelaten aan een ambtenaar-geneesheer die een advies verschaft aan de ambtenaar die de beslissingsbevoegdheid heeft over de verblijfsaanvraag. Deze ambtenaar-geneesheer behoort administratief wel tot de Dienst Vreemdelingenzaken, maar wordt volledig vrijgelaten in zijn appreciatie van medische elementen, waarbij de eed van Hippocrates geldt.*”). Artikel 9ter § 1, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid voor de ambtenaar-geneesheer om, indien hij dit nodig acht, een bijkomend advies in te winnen van deskundigen of om de vreemdeling te onderzoeken. De keuze om een beroep te doen op een deskundige of de vreemdeling te onderzoeken, behoort tot de autonome appreciatie van de ambtenaar-geneesheer. Het is de ambtenaar-geneesheer aldus toegestaan om zich voor zijn advies louter te baseren op de neergelegde medische attesten zonder een medisch onderzoek te voeren of zonder een bijkomend advies van een deskundige te vragen indien hij de mening is toegedaan dat hij ook zonder dergelijk advies of onderzoek een onderbouwd advies kan geven. Deze beoordeling komt enkel de ambtenaar-geneesheer toe. De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet concretiseert op welke wijze een persoonlijk onderzoek of een advies van een deskundige tot een andere beoordeling had kunnen leiden, zodat zij zich in wezen beperkt tot een algemeen betoog dat de motieven in het medische advies niet kan weerleggen. De ambtenaar-geneesheer dient evenmin van een bijzondere expertise blijk te geven om de ingediende medische attesten te beoordelen en is hij niet verplicht om zich met een gespecialiseerd arts in verbinding te stellen, enkel omdat het standaard medische getuigschrift van de vreemdeling door een geneesheer-specialist is opgesteld (RvS 6 november 2013, nr. 225.353). De kritiek van de verzoekende partij kan op dit vlak dan ook niet gevolgd worden.

De ambtenaar-geneesheer beschikt bij het beoordelen van het in artikel 9ter, §1, van de Vreemdelingenwet genoemde risico over een ruime beoordelingsbevoegdheid. De Raad kan deze beoordeling niet maken in de plaats van de ambtenaar-geneesheer. De Raad moet echter wel in staat worden gesteld om na te gaan waarop de ambtenaar-geneesheer zich gebaseerd heeft om te besluiten dat er geen reël risico bestaat op een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst doordat de noodzakelijke medische behandeling beschikbaar en toegankelijk is, zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Er dient immers uit het advies zelf of uit

de stukken van het administratief dossier te blijken waarop de arts zich voor deze beoordeling heeft gestoeld. *In casu* wordt in de standaard medische getuigschriften van 6 april 2015 en van 1 oktober 2015 gesteld dat er nood is aan TPN (totale parenterale voeding) en stoma-materiaal. Bovendien wordt in de bijkomende attesten gesteld dat de verzoekende partij de volgende medicijnen inneemt: lysomucil inhalaties 4x per dag, Ventolin puff 4 x per dag en Pantomed. Tevens wordt het gebruik van miflonide vermeld. Over deze medicijnen wordt echter geen woord gerept in het advies van de ambtenaar-geneesheer. Evenmin wordt een onderzoek gevoerd of deze medicijnen toegankelijk en beschikbaar zijn in het land van herkomst. Bovendien is het voor de Raad geenszins duidelijk waarom deze medicijnen niet door de ambtenaar-geneesheer werden beoordeeld om te zien of deze een noodzakelijk deel uitmaken van de medische behandeling.

In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij op dat het feit dat de verzoekende partij een andere mening is toegedaan dan de ambtenaar-geneesheer, niet voldoende is om afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing of het advies. *In casu* gaat het echter niet enkel om een andere mening, maar is er een motiveringsgebrek in het advies van de ambtenaar-geneesheer. Er moet immers wel degelijk uit het advies of uit het administratief dossier blijken waarom *in casu* geen rekening is gehouden met de voorgestelde behandeling in het standaard medische getuigschrift, zoals de medicijnen, de TPN en het stoma-materiaal. De beoordelingsvrijheid van de ambtenaar-geneesheer betekent immers niet dat diens vaststellingen steeds volstaan als motieven voor een beslissing tot weigering van verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet (RvS 18 september 2013, nr. 224.723). De ambtenaar-geneesheer kon dan ook niet, zonder bijkomende motivering of bijkomende vaststellingen, tot bovenvermelde vaststellingen komen en concluderen dat: *“uit het voorgelegd medisch dossier niet mag blijken dat de betrokkene op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of een reëel risico vormt op een onmenselijk of vernederende behandeling, aangezien de noodzakelijk medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland, Wit-Rusland.”*

Aangezien het advies, dat de basis vormt van de bestreden beslissing, niet op objectieve gegevens is gestoeld of dit minstens niet uit het administratief dossier blijkt, is de bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard, aangetast door een motiveringsgebrek. Bijgevolg dient een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te worden vastgesteld.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit is voldoende om de eerste bestreden beslissing, waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, te vernietigen.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

2.1.3.1 Wat betreft de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, wijst de Raad op het volgende. Uit punt 2.1.3. van dit arrest blijkt dat de beslissing van 15 februari 2016, waarbij de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, vernietigd wordt. Omwille van de vernietiging verdwijnt de eerste bestreden beslissing *ex tunc* uit het rechtsverkeer en wordt aldus geacht nooit genomen te zijn geweest. Daar de verzoekende partij omwille van deze nietigverklaring terugvalt op de ontvankelijke aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 12 mei 2015 en zij ten gevolge hiervan opnieuw onder attest van immatriculatie valt in afwachting van een nieuwe beslissing omtrent de aanvraag, dient de tweede bestreden beslissing, namelijk het bevel om het grondgebied te verlaten, eveneens te worden vernietigd, nu men niet tegelijkertijd voorlopig kan toegelaten zijn om op het grondgebied te verblijven en illegaal kan zijn (*cf.* RvS 14 juni 2016, nr. 235.046).

Bovendien dient de verwerende partij, op grond van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten, rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij. *In casu* kan niet uit het bevel, noch uit het administratief dossier afgeleid worden dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij, gelet op het feit dat de eerste bestreden beslissing geacht wordt nooit genomen te zijn geweest.

Gelet op het voorgaande dient de tweede bestreden beslissing mee vernietigd te worden.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 februari 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard en de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 februari 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS